

Asi ani nie je iný

Julo bol neuveriteľne našťvaný. Dnes mali byť v *Svete tankov* v zľave nové vylepšenia, ale on si ich nemohol kúpiť. Nemal totiž internet. Bol tak trochu stratený v lese.

Zlomený konár stromu sa opieral o zem. Julo by bol schopný odprisať, že ide okolo toho prekliateho konára už aspoň tretíkrát. Blúdil už niekoľko hodín bez toho, aby sa jeho beznádejná situácia akokoľvek zlepšila. Zľavy mali platiť iba do šiestej, určite nestihne prísť domov načas, aby si vylepšil svoj tank.

Koruny stromov zachytávali väčšinu slnečného svetla, takže všade okolo Jula bolo zlovestné šero. Lesné vtáctvo vo veľkom vyspevovalo a Julo si pomaly začal zúfať. Zložil z chrbta batoh a usadil sa na kameň porastený machom. Z batoha vytiahol malinovku a opatrne z nej trochu odpil. Musel si ju šetriť pre prípad, ak by tu ostal dlhšie a nenašiel zdroj pitnej vody.

Jula hrozne štválo, že by nemal prísť domov do šiestej, ale keď okolo zlomeného konára prešiel piatykrát, vzdal svoje pokusy o nájdenie cesty z lesa. Namiesto toho si povedal, že sa porozhliadne po nejakej vode.

Obrátil desiatky kameňov, rozrýpal zem aspoň v piatich kalužiach, o ktorých si myslel, že by to mohli byť pramene a dvakrát striasol konáre stromov v nádeji, že budú mokré a on si naberie do fľaše vodu z listov. Nič z toho, vodu nenašiel. Jediné pitie, ktoré bolo dostupné, boli dve deci malinovky vo fľaši v ruksaku. Julo začal premýšľať, čo bude, ak nenájde cestu z lesa. Spomenul si na všetky diely Muža proti divočine, ktoré videl a rýchlo sa rozhodol, že sa pohne ďalej.

Julo prešiel asi dvesto metrov od miesta, kde sedel naposledy a ukonaný si musel znova sadnúť. Nebola žiadna sranda potkýnať sa o korene stromov a uhýbať ovísajúcim konárom, bolo úplne samozrejmé, že sa cítil vyčerpaný. Vytiahol z vrečka mobil, aby skontroloval čas. Pätnásť osemnásť. Začínal byť hladný. Prezrel obsah svojho batoha, ale žiadne jedlo nenašiel. Pomyslel si, že bude musieť byť asi trochu kreatívny. Na blízkom konári sedel drozd, Julo zobral zo zeme kameň a pokúsil sa ho zostreliť. Drozd uletel a Julo začal premýšľať nad tým, ako by asi chutila húsenica. Vstal, oprášil si zadok a vybral sa úplne náhodným smerom, pretože aj tak nemal ani poňatia, kde je.

Ako tak blúdil lesom, spomenul si, že v Mužovi proti divočine si Bear Grylls vždy postavil prístrešie a založil oheň už pred zotmením, aby sa neocitol v divočine po tme. Skontroloval mobil, či nenájde nejakú wi-fi a keď nenašiel, pustil sa do hľadania dreva na oheň. Netrvalo to dlho, kým nazhromaždil celkom slušnú kôpku. Ostávala otázka, ako prinútiť drevo horieť. Spomenul si na aplikáciu, ktorú mal v mobile, čo simulovala sviečku. Na jednu sekundu mu napadlo, že by drevo zapálil touto sviečkou, ale potom si povedal, že sa nikdy nikomu neprizná, že chcel niečo také urobiť.

Stál a bezradne sa díval na drevo. Vôbec nevedel, čo s tým. Nakoniec to vyriešil ako správny študent. Pobral sa stavať si prístrešok na noc. Na zemi ponachádzal veľa poodlamovaných konárov. Tie pozabodával do zeme a vytvoril z nich čosi, čo vzdialene pripomínalo indiánsky stan. Hoci zo suchých konárov, ale Julo bol na svoj škaredý výtvar veľmi hrdý. Chcel svoj skromný príbytok obložiť lístím, ale nakoľko bol začiatok leta, žiadne suché lístie nenašiel. Nejako ho to netrápilo, aj tak nevyzeralo, že by malo pršať. Čupol si

a kačacím krokom vošiel dnu. Mal šťastie, že nepršalo, pretože konáre by ho pred dažďom neochránili ani náhodou. Ak by ho mal ale vyčuchať vlk, bude stále lepšie, ak medzi nimi budú aspoň tie konáre. Vyteperil sa zo svojho príbytku a pozrel sa na svoje ohnisko, ktoré nehorelo. Aj tak mu nebola zima.

Julovi zaškvrkalo v bruchu. Uvedomil si, že musí rýchlo konať. Prevrátil kameň a našiel pod ním tlstú, chlpatú húsenicu, presne tak ako dúfal. Vzal ju medzi dva prsty a zdvihol si ju do výšky očí. Zvíjala sa, chcela uniknúť, ale Julo si nemohol dovoliť pustiť ju. Otvoril ústa a privrel oči. Keď sa jej telíčko dotklo jeho jazyka, naplo ho, ale vedel, že ak nechce zomrieť, musí ju zjesť. Strčil si ju celú do úst a hrýzol. Naplo ho znova, ale donútil sa prehltnúť. Utriel si bradu, keďže mu po nej stekali zvyšky húsenice a poriadne sa nadýchol. Nebude vracať, je predsa riadny chlap.

Julo bol ukonaný. Vrátil sa do svojho prístreška, potreboval si odpočinúť. Skontroloval mobil, či nenájde nejakú wi-fi. Plecia mu poklesli a ústa sa smutne skrivilili, keď žiadnu nenašiel. Nevadí, vravel si, skúsiš to neskôr. Skrútil sa na zemi do kľbka a začal sa hrať na mobile. Mal slušnú zásobu hier pre prípad, že by sa niekedy nudil. Alebo sa debata nevyvíjala podľa jeho predstáv. Alebo by musel dlho sedieť na záchode. Alebo v škole. Alebo, koniec-koncov, by sa niekedy stratil v divočine. Práve teraz bol veľmi rád, že má v mobile pätnásť hier, ktorým sa môže venovať.

Nechat' vybuchnúť správne cukríky, zhodiť nahnevaným vtáčikom prasiatka, prejsť bludisko, vyskákať s postavičkou čo najvyššie, pospájať body. Mal toľko práce, že si vôbec nevšimol, ako čas beží. Nevedel ako, zrazu sa mu od únavy zavreli oči a on zaspal spánkom spravodlivých.

Prebudil ho podozrivý zvuk. Čosi okolo neho šuchotalo, fučalo a čmuchalo. Striaslo ho, nemohlo to byť nič iné ako vlk. Julo nebol žiaden somár, dobre vedel, aký majú psy dobrý čuch, vlk o ňom už určite vedel. Ak by teraz strčil hlavu do otvoru do prístreška, Julo by bol úplne bezbranný. Mal jedinú možnosť. Našiel jednu časť svojej steny, ktorá vyzerala stabilnejšie ako ostatné, a opatrne z nej začal vyťahovať suchý konár. Stabilita Julovho prístreška však bola veľmi relatívny pojem a celý sa na Jula zrútil. Ten z kopy dreva vyskočil, pripravený brániť sa proti beštii suchým papekom. Na svoj údiv nezbadal vlka, ale veľmi prekvapeného mopslíka, ktorý od úľaku uskočil.

„Ahoj,“ pozdravil sa slušne chlapec, ako si bral zo zeme batoh. Psík neodpovedal, iba sa podozrievavo díval na toho čudesného tvora. Nakoniec sa ale rozhodol, že sa mu chlapec páči a vyplazil jazyk. Julo urobil váhavý krok k zvieratku a keď videl, že sa ho nebojí, zohol sa k nemu a prečítal známku na obojku. Aristoteles.

Aristoteles štekol a šťastne vyplazil jazyk. Potom sa otočil a rozbehol sa kamsi preč. Julo sa rozbehol za ním, drobec určite bežal za svojimi pánmi. Ak aj nie, aj tak mal Julo rozbúraný nocľah.

Psík si hopkal pomedzi korene stromov a občas sa pozrel, či je Julo stále za ním. Bol veľmi spokojný, keď ho za sebou videl a keď ho Julo dobehol, vždy spokojne zachrochtal a rozbehol sa ďalej. Netrvalo to ani pár minút a Aristoteles doviedol Jula k chodníku, kde postávali ľudia. Julovi takmer vyhrkla slza od radosti. Hodil sa na kolená a začal bozkávať betón. Párik na chodníku sa na neho iba šokovane díval.

„Chutilo?“ spýtal sa mladý muž, keď sa Julo konečne postavil.

„Prosím vás, kde sme to?“

„Jeden by povedal, že je to park. Tie stromy tomu nasvedčujú.“

„Stratil som sa.“

Mladý muž sa na Jula šokovane pozrel, nevedel, či si z neho chalan nerobí srandu.

„Nemáš mobil?“ položil po krátkej odmlke ďalšiu otázku.

„Mám,“ odvetil pochybovačne Julo.

„A prečo si niekomu nezavolať? Vymotať sa z parku nie je zas až také ťažké.“

„No...“ Julo sa začervenal, nechcel sa priznať, že čosi také mu ani len nenapadlo.

„Ako sa voláš?“ prerušila ho mladá žena, očividne menej sarkastická ako chlapík vedľa nej.

„Julo. Som tu už od rána! Mama mi zobrala električku, takže som musel ísť do školy peši, no a po ceste som sa hral na mobile, lebo školu mám cez dve ulice a nechcelo sa mi počúvať hudbu, no tak som sa hral a zrazu som sa ocitol v lese, ale...“ Julo zrazu doširoka otvoril oči, „do šiestej musím byť doma! Panebože, koľko je hodín?!“ Ani žena, ani muž očividne nechápali, čo sa deje. Jemu sa v modrých očiach úplne otvorene odrážalo pobavenie, no ona, keďže chcela byť láskavá, sa pozrela na hodinky.

„Pol šiestej.“

„POL ŠIESTEJ! Musím stihnúť zľavy na Svete tankov! Ako sa dostanem na Hlavnú?!“

„To je tá internetová hra?“ pokrčil nosom muž.

„Iba choď rovno po chodníku, o pár minút si pri ceste,“ odvetila zmätene žena.

„Ďakujem teta, ujo, Aristoteles!“ zakričal Julo, ako sa rozbehol po chodníku von z parku. Nemohol riskovať, že zmešká zľavy na Svete tankov.

Mladý párik sa iba začudovane díval, ako chlapcovi naskakuje na chrbte školský batoh, ale potom si povedali, že vlastne asi ani nie je taký odlišný od iných detí a obrátili svoju pozornosť späť k Aristotelovi.